

x

Alojz Gradnik: Jeseni v Medani.

x

Našel sem jo v starih knjigah samostanskih, kamor so jo zapisale spretne roke starega meniha, starim časom v slovo in bodočim v spomin. Na preperem rokopisu sem jo našel pod streho ubožne koč, kjer jo je bil shranil pobožen mož, ki je veroval v njeno čudežno moč. Našel sem jo in jo napisal, kakor se je pripovedovala v tistih davnih časih, kakor se je ohranila napisana v starih knjigah in rokopisih in kakor sem jo slišal v njenih zadnjih odmevih, ko se je izgubljala sredi koroških lesov.

Alojz Gradnik:

Jeseni v Medani.

I.

Okrog ognjišča zbrana je družina,
dva roženkranca so že odžebali.
Že dogoreva glavnja; iz kamina
se vrača dim; vsi so že polzaspali.
Na sredi hiše, v krogu, pa mladina
koruzo lička, poje in se šali
in si podaja polno bučo vina.
Trepetajoč po vsem telesu mali
na úho vlečejo, kako verige
pri Sirkovih ponoči rajnce vlačí.
Potem se spet okrene govorica
in pričkajo se o žornadni plači,
po čem rebule letos bo lodrica,
po čem penčane češplje in suhe fige.

II.

Ognjišče: domačije mila sreda,
ki veže tesno mater in otroka,
kjer vedno toplo roko najde roka
in nezatvorjeno srcé beseda.
Ognjišče: mir, pokòj, počivališče,
ko trudna noga romarja ne blodi
v viharju, v zimi, v snegu in po vodi
in srce sanja in nič več ne išče.
Samó kdor sredi belih cest sameva
in ki mu noč nikoli ni uteha
in svet in dom in sebe je preklel,
ve kaj je ogenj in nad ognjem streha,
četudi ogenj ta že dogoreva
in je spomin njegov samó pepel.